

HỒI THỨ MƯỜI

PHẤT TAY ÁO TỰA NƯỚC CHẢY MÂY TRÔI

Trong Thủy các không có nhiều đèn mà sáng tỏ như ban ngày, vì bốn bức tường đều treo minh châu. Ánh đèn pha với ánh minh châu khiến cho luồng quang tuyến biến thành hòa dịu, mà người ngồi khoan khoái khôn tả.

Tô Thiếu Khanh chuyện trò rất vui vẻ. Gã nói về sự tích phong lưu của Đường Hậu Chủ.

Trong tấm cung của Đường Hậu Chủ và tiểu Chu Hạp thủy chung không thấp đèn. Theo trong tiểu thuyết thì viên đại tướng ở Giang Nam bắt được ái cơ của Lý Hậu Chủ. Đêm đến người ta thấp đèn, nàng nhắm mắt lại nói:

-Khỏi lắm !

Người ta đổi thấp nến, nàng cũng nhắm mắt lại kêu:

-Càng khỏi hơn trước.

Khi hỏi đến hồi nàng ở trong cung không thấp đèn nến hay sao thì nàng đáp : Lúc các cửa nàng ở trong cung treo những viên bảo châu rất lớn sáng như ban ngày.

Hoắc Thiên Thanh mỉm cười nói:

-Hậu Chủ xa xỉ quá độ nên nhà Nam Đường mất nước chỉ là việc sớm hay muộn mà thôi.

Tô Thiếu Khanh đáp:

-Nhưng y là một người đa tình. Văn từ của y rất cao siêu, não nuột không một ai bì kịp.

Hoắc Thiên Thanh lạnh lùng nói:

-Người đa tình không nên nhằm vào hoàng đế.

Mã Hành Không cười nói:

-Hậu chủ cần có một vị làm Tể Tướng như Hoắc tổng quản thì nhà Nam Đường mới tránh khỏi nạn diệt vong.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên thở dài nói:

-Cái đó chỉ đáng trách Lý Vỹ đã sinh ra sớm mấy trăm năm. Nếu bữa nay có y ở đây, nhất định y còn nóng lòng được uống rượu cho lẹ hơn tại hạ.

Hoa Mãn Lâu cười rộ.

Hoắc Thiên Thanh cũng không khỏi bật cười nói:

-Rượu thịt chuẩn bị xong cả rồi, đáng tiếc là Đại lão bản nghe nói bữa nay có Lục tướng công cùng Hoa công tử đến chơi, thế nào y cũng tới đây để dự cuộc vui này.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Vậy chúng ta còn chờ y hay sao ?

Hoắc Thiên Thanh đáp:

-Nếu các vị không nhẫn nại được thì chúng ta hãy bày một tiệc rượu nhỏ uống trước.

Mã Hành Không vội nói:

-Chúng ta chờ thêm lúc nữa cũng không sao. Đại lão bản chẳng mấy khi hứng chí như bữa nay, chúng ta không nên làm y phải cụt hứng.

Đột nhiên ngoài Thủy các có người nói:

-Tại hạ cũng không muốn làm cho các vị cụt hứng. Bày rượu ra, mau !

Một người vừa cười rộ vừa tiến vào. Tiếng cười hi hí nhỏ bé và sắc nhọn, bộ mặt trắng trẻo lại mập ú, nước da non nớt như người xử nữ. Đặc biệt là cái mũi rất lớn lại khoằm khoằm như mũi chim ưng làm tiêu biểu cho khí phách nam nhi.

Hoa Mãn Lâu tự hỏi:

-Lão này vốn làm nội khố tổng quản cho Đại Kim Bằng Vương, phải chăng lão là một viên thái giám ?

Mã Hành Không đứng dậy tươi cười chào hỏi:

-Đại lão bản mạnh giỏi a ?

Diêm Thiết San không thèm để mắt nhìn hấn lần nào, chụp ngay lấy tay Lục Tiểu Phụng nắm nghía chàng từ đầu xuống đến gót chân rồi cười hỏi:

-Công tử vẫn như trước. So với lần tại hạ gặp ở trên ngọn núi Thái Sơn, chưa thay đổi chút nào. Nhưng lông mày của công tử sao chỉ còn lại có hai hàng !

Lúc lão nói không bao giờ quên giọng Sơn Tây, dường như lão chỉ sợ người ta nhận lầm mình không phải sinh trưởng ở tỉnh Sơn Tây.

Lục Tiểu Phụng mục quang lấp loáng mỉm cười đáp:

-Tại hạ uống rượu không có trả nên mục lão bản ở tửu điểm cạo râu đi mất rồi.

Diêm Thiết San cười hô hố nói:

-Con bà nó ! Chắc là mục đó thích hàm râu của công tử xát vào mặt mục.

Lão quay lại vỗ vai Hoa Mãn Lâu nói:

-Nhất định tướng công là Hoa gia thất đồng rồi. Các vị ca ca của công tử thường đến chỗ tại hạ, Tam đồng hay Ngũ đồng uống rượu càng hay.

Hoa Mãn Lâu mỉm cười đáp:

-Thất đồng cũng uống được mấy chung.

Diêm Thiết San vỗ tay nói:

-Hay ! Hay lắm ! Mau đem để xuống gầm giường này mấy hũ rượu Phần. Bữa nay ai mà không say thì con bà nó phải làm tiểu cừ tử.

Rượu Phần nổi tiếng ở Sơn Tây. Cả những món nhậu cũng rất ngon như Can Tạc Kỳ môn, Hồng Siêu Mã Yên Kiều, Ngoại Gia Nhuyễn Trán đều là những món rất thích khẩu.

Diêm Thiết San với hai bàn tay vừa non trẻ vừa trắng trẻo không ngớt gấp thức ăn vào bát cho Lục Tiểu Phụng. Lão nói:

-Đây là những món thượng hảo của bọn tại hạ tuy chẳng đáng gì nhưng con bà nó, những người ở bên ngoài chẳng bao giờ được ăn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Phải chăng đại lão bản lão gia ở Sơn Tây ?

Diêm Thiết San cười đáp:

-Tại hạ là thổ nhân ở Sơn Tây. Mấy chục năm nay chỉ lên núi Thái Sơn có một lần ấy để coi con bà nó mặt trời mọc, nhưng tại hạ coi đi coi lại chỉ thấy một điểm vàng lớn bằng quả trứng gà ngoài ra chẳng có con bà nó chi hết.

Mỗi câu nói lão đều pha thêm mấy tiếng “Con bà nó” dường như để chứng minh với người khác lão là đại nam nhân, đại lão tổ.

Lục Tiểu Phụng cũng mỉm cười nâng chung lên, đột nhiên nói:

-Không hiểu Nghiêm tổng quản là người ở đâu ?

Mã Hành Không liền lắc đầu quày quạy đáp:

-Hoắc tổng quản chứ không phải Nghiêm tổng quản.

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói:

-Tại hạ cũng nói Hoắc tổng quản ở Châu quang bảo khí các tức là nội đình tổng quản Nghiêm Lập Bản ngày trước dưới trướng Đại Kim Bằng Vương.

Chàng nhìn chăm chập vào mặt Diêm Thiết San không chớp, nói dần từng tiếng:

-Đại lão bản ở đây chắc là nhận được ?

Bộ mặt non trẻ, trắng nõn của Diêm Thiết San tựa hồ đột nhiên cong lại. Nụ cười của lão cũng biến thành cổ quái, cứng đờ.

Ngày thường nổi mừng giận của lão không lộ ra ngoài mặt, nhưng câu nói của Lục Tiểu Phụng khác nào cây roi quất vào vết thương hai chực trước, mà là vết thương trí mạng, lại bắt đầu bể ra, chảy máu.

Lục Tiểu Phụng mắt chiếu những tia hàn quang thủng thẳng nói tiếp:

-Nếu đại lão bản có nhận biết người ấy thì nên bảo cho y món nợ mấy chục năm trước bây giờ có người đòi tới nơi đó.

Diêm Thiết San da mặt co rúm, bỗng cất tiếng hô :

-Hoắc tổng quản !

Hoắc Thiên Thanh vẻ mặt vẫn điềm nhiên đáp:

-Tại hạ đây !

Diêm Thiết San lạnh lùng nói:

-Hoa công tử và Lục công tử không muốn ở đây nữa. Mau đi chuẩn bị xe ngựa cho hai vị lập tức lên đường.

Lão chưa dứt lời đã phát tay áo cất bước bỏ đi không ngoảnh cổ lại.

Nhưng lão chưa bước ra khỏi cửa thì bên ngoài đột nhiên có người cản đường lạnh lùng nói:

-Bọn họ chưa muốn đi đâu. Các hạ cũng lưu lại đây là hơn.

Một người phi thân bay vọt tới. Người này áo trắng như tuyết nhưng thanh kiếm cài ở lưng lại đen sì, cổ kính.

Diêm Thiết San trợn mắt lên lớn tiếng quát hỏi:

-Người nào mà dám vô lễ thế ?

Người kia đáp:

-Tây Môn Xuy Tuyết.

Tây Môn Xuy Tuyết ! Danh tự này chẳng khác nào lưỡi kiếm, vừa lạnh vừa sắc bén.

Diêm Thiết San không tự chủ được lùi lại hai bước. Đột nhiên lão lớn tiếng hô:

-Gia nhân đâu !

Ngoại trừ hai tên tiểu hoàn bím tóc buông rủ đứng bên để rót rượu và thỉnh thoảng bưng trà lại, trong thủy các này không còn ai nữa.

Dè dặt, Diêm đại lão bản vừa hô lên một tiếng, ngoài cửa sổ lập tức có năm người phi thân lập tức vọt vào, thân pháp rất mau lẹ, binh khí sáng loáng.

Binh khí là một thanh kiếm Ngô câu, một thanh Nhạn linh đao, một cây Luyện tử thương, một đôi Kê trảo liềm, một cây Tam tiết côn.

Cả năm thứ binh khí đều là khí giới ngoại môn tinh xảo phi thường. Người sử dụng những binh khí này hiển nhiên là cao thủ võ lâm không còn nghi ngờ gì nữa..

Tây Môn Xuy Tuyết không thèm nhìn đến họ lần nào, lạnh lùng hỏi:

-Thanh kiếm của ta đã rời khỏi võ là sát hại nhân mạng. Các người nhất định bức bách ta phải rút kiếm ra chăng ?

Trong năm người có đến ba sắc mặt xanh lè, dĩ nhiên là họ sợ chết. Hạng người này ở đâu cũng có.

Bỗng nghe tiếng gió rít lên. Thanh Nhạn minh đao đã vọt ra một bông hoa đao nhằm Tây Môn Xuy Tuyết chém liên bảy đao.

Tam tiết côn cũng hóa thành một trận cuồng phong quét ngang đánh vào đầu gối Tây Môn Xuy Tuyết.

Hai món binh khí này, một cương liệt một nhu nhuễn, chẳng những chiêu thức lợi hại mà phối hợp tuyệt hảo. Bọn chúng ngày thường vẫn rèn luyện với nhau.

Tây Môn Xuy Tuyết đột nhiên co tròng mắt lại. Thanh kiếm của y đã rút ra khỏi vỏ.

Hoắc Thiên Thanh đứng yên không cử động, chỉ giương mắt lên nhìn Lục Tiểu Phụng. Hắn thấy Lục Tiểu Phụng không nhúc nhích, cũng không hành động chi hết.

Mã Hành Không vọt người lên lớn tiếng quát:

-Hoắc tổng quản vì lòng tốt mời các vị đến uống rượu, không ngờ các vị lại đến quấy rối.

Hắn vừa quát vừa xoay tay ra sau lưng Tử Kim Cổ Long bỗng vung lên một cái. Cây bông chuối thẳng ra nhằm đâm thẳng vào cổ họng Hoa Mãn Lâu.

Hắn khôn ngoan nhằm đánh Hoa Mãn Lâu vì tưởng là đấu với người đui mắt tương đối dễ ăn hơn.

Cây Cổ Long Bổng của hắn phóng ra chiêu thức khác người. Bổng vừa phóng ra bỗng nghe đánh “cách” một tiếng. Trong miệng rồng bay ra một lưỡi đoản kiếm sắc bén vô cùng.

Hoa Mãn Lâu lặng lẽ ngồi đó. Đột nhiên gã đưa tay ra cặp lấy, lại cắc một tiếng vang lên ! Thanh đoản kiếm dùng làm lưỡi rồng đúc bằng thép nguyên chất đã hãy thành ba đoạn.

Mã Hành Không tái mặt. Hắn vung tay một cái thu cây Cổ Long bổng về rồi lại đánh ra. Cặp sừng rồng điểm vào sau gáy và tay bên trái Hoa Mãn Lâu.

Hoa Mãn Lâu lại thở dài phát tay áo bào cuốn lấy cây Cổ Long bổng khẽ đưa một cái. Người Mã Hành Không lăn ra trên mặt bàn đề lên đĩa chén làm bể mấy cái.

Hoa Mãn Lâu lại khẽ đẩy về phía trước một phát. Người hấn tung lộn bay ra ngoài cửa sổ té nhào xuống ao sen đánh “bòm” một cái.

Tô Thiếu Khanh bất giác la thất thanh:

-Hảo công phu !

Hoa Mãn Lâu lạnh lùng hỏi:

-Chẳng phải võ công của tại hạ cao cường mà là bản lãnh y kém một chút. Võ công của Vân Lý Thần Long ngày trước so với bây giờ nhiều lắm là còn được năm thành. Phải chăng y đã bị nội thương trầm trọng rồi ?

Tô Thiếu Khanh bật tiếng khen:

-Nhấn lực hay quá ! Ba năm trước quả y đã chịu đựng một chưởng cách không của Hoắc tổng quản.

Hoa Mãn Lâu thở dài nói:

-Thế thì không trách được !

Bây giờ gã mới hiểu tại sao Mã Hành Không phải giở trò xu nịnh lấy lòng người khác. Những bạn hữu chơi đao kiếm mà đã mất quá nửa võ công tất phải tìm một hậu thuẫn, nên hấn vào nương tựa Châu quang bảo khí các. Lối dựa dẫm này tưởng là chắc chắn lắm rồi.

Tô Thiếu Khanh đột nhiên hô :

-Tại hạ cũng muốn thỉnh giáo. Công phu Văn thanh biện vị, Lưu Vân Phi Tụ (Nghe tiếng phân biệt phương vị, phát tay áo như mây trôi) của Hoa công tử thật là tuyệt diệu. Xin mời công tử !

Y vừa dứt lời đột nhiên đưa cái đũa trong tay chênh chếch đâm tới.

Chàng thiếu niên ôn nhu văn nhã này bây giờ lại dùng đũa ngà làm kiếm và thi triển môn kiếm pháp nội gia chính tông. Trong chớp mắt y đã phóng ra bảy kiếm liên tấn công Hoa Mãn Lâu.

Lục Tiểu Phụng vẫn không nhúc nhích, ngồi yên nhìn Hoắc Thiên Thanh. Hoắc Thiên Thanh không cử động, chàng cũng không cử động.

Dưới đất có ba người vĩnh viễn không thể cử động được nữa.

Thanh Nhạn linh đao cắm chênh chếch vào cột nhà. Cây Tam tiết côn đã bay ra ngoài cửa sổ. Cây Luyện tử thương đã gãy thành bốn đoạn.

Lúc thanh kiếm rút ra lưỡi kiếm hầy còn dính máu.

Tây Môn Xuy Tuyết khẽ thổi mấy cái. Máu tươi chảy liền thành một xâu theo mũi kiếm nhỏ giọt xuống đất.

Mặt y tuy không lộ vẻ gì nhưng đôi mắt lãnh đạm đã chiếu ra những tia thanh quang. Y lạnh lùng nhìn Diêm Thiết San nói:

-Các hạ nên tự ra tay đi thôi, sao lại muốn để người khác hạ sát ?

Diêm Thiết San cười lạt đáp:

-Tánh mạng của bọn họ lão phu đã mua rồi.

Lão vẫy tay một cái, cả trong lẫn ngoài thủy các xuất hiện sáu, bảy người. Lão lão liêng cặp mắt tựa hồ muốn tìm đường rút lui.

Hiện giờ giọng nói của lão hoàn toàn chẳng phải khẩu âm ở Sơn Tây. Lão không thóa mạ ai thanh âm càng sắc nhọn, mỗi chữ tựa hồ một mũi kim đâm vào màng tai người ta.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cười nói:

-Té ra đại lão bản là một tay cao thủ, nội công rất thâm hậu.

Hoắc Thiên Thanh cười đáp:

-Võ công của lão e rằng những người ở đây không một ai bì kịp.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Có điều đáng tiếc là bất luận võ công lão cao thâm đến đâu cũng bằng vô dụng.

Hoắc Thiên Thanh hỏi:

-Tại sao vậy ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Vì lão có một nhược điểm chết người.

Hoắc Thiên Thanh hỏi:

-Nhược điểm gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Lão sợ chết.

Lúc này Tô Thiếu Khanh đã sử dụng thức về Liên Hoàn thất kiếm. Đường kiếm rất nhẹ nhàng, biến hóa rất kỳ diệu. Chiêu nào cũng chỉ cách Hoa Mãn Lâu chừng mấy phân hay một tấc.

Hoa Mãn Lâu vẫn ngồi đó. Tay gã cầm cây đuũa ngà cứ vạch một cái là hóa giải được thế công của Tô Thiếu Khanh, coi rất nhẹ nhàng hời hợt.

Tô Thiếu Khanh vừa đánh ra lần thứ ba Liên Hoàn Thất Kiếm, đột nhiên dừng lại. Y chợt phát giác đối phương là kẻ đui mù thủy chung vẫn mỉm cười mà gã còn tỏ ra hiểu hơn nhiều về kiếm pháp mà y đang sử dụng.

Y phóng ra một chiêu trước, tựa hồ gã đã hiểu chiêu sau. Y không nhận được cất tiếng hỏi:

-Phải chăng các hạ là truyền nhân của phái Nga Mi nên đã hiểu hết kiếm pháp của phái này ?

Hoa Mãn Lâu lắc đầu mỉm cười đáp:

-Đối với các vị thì còn phân biệt được kiếm pháp của phái này hay phái nọ và những chiêu thức biến hóa khác nhau. Còn đối với kẻ đui mù thì bao nhiêu kiếm pháp trên đời đều giống nhau hết.

Đây là đạo lý rất ảo diệu trong võ học. Tô Thiếu Khanh như hiểu như không, y muốn hỏi lại mà không biết nên hỏi thế nào ?

Bỗng nghe Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Phải chăng các hạ là người trong Nga Mi thất kiếm ?

Tô Thiếu Khanh ngần ngừ một chút rồi đáp:

-Tại hạ chính là Tô Thiếu Anh.

Hoa Mãn Lâu cười nói:

-Quả nhiên là Tô nhị hiệp trong Tam anh, Tứ tú.

Đột nhiên Tây Môn Xuy Tuyết cất tiếng lạnh lùng hỏi:

-Vị này đã học kiếm sao không tìm đến tại hạ ?

Tô Thiếu Khanh sắc mặt lợt lạt. “Cắc” một tiếng vang lên. Cây đũa ngà trong tay y tự nắn gãy rồi.

Tây Môn Xuy Tuyết cười lạt nói:

-Người ta đồn Nga Mi kiếm pháp độc bộ ở đất Thục, chẳng lẽ chỉ co hư danh mà thôi ?

Tô Thiếu Khanh nghiêng rằng quay phắt lại thì vừa nhìn thấy giọt máu tối hậu ở mũi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết nhỏ xuống.

Lục Tiểu Phụng và Hoắc Thiên Thanh đang ngưng thần nhìn nhau ngồi đó, dường như cả hai bên đều chờ đối phương động thủ trước.

Dưới đất đã có bảy người vĩnh viễn không nhúc nhích được nữa.

Trong bảy người này chẳng một ai không phải là cao thủ hạng nhất võ lâm. Thế mà họ đều bị mũi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết đâm lủng cổ họng trong nháy mắt.

Da thịt nơi khoé mắt Diêm Thiết San đã bắt đầu giao động. Đến bây giờ người ta mới nhận ra hãn quả là một lão già. Lão đối với những người đã chết vì mình tuyệt không tỏ vẻ thương cảm hay đồng tình.

Lão vẫn chưa chạy đi, vì lão còn chờ cơ hội chắc chắn, mười phần ăn chín. Bây giờ cũng chưa phải là lúc cần chạy ngay không thể chần chừ được nữa.

Kể ra còn bốn người có thể động thủ được nhưng họ đã mất hết dũng khí chiến đấu. Xem chừng Tô Thiếu Khanh mà đi qua là lập tức họ chịu nhường lối.

Tô Thiếu Khanh chân bước vững vàng, nhưng sắc mặt y lợt lạt, không còn một chút huyết sắc.

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng hỏi:

-Các hạ dùng thứ kiếm gì ?

Tô Thiếu Khanh cũng cười lạt đáp:

-Bất cứ kiếm nào giết người được là tại hạ đều dùng hết.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

-Hay lắm ! Dưới đất rải rác còn mấy thanh, các hạ lựa lấy một thanh mà dùng.

Gần đó có hai thanh kiếm nằm trong vũng máu. Một thanh vừa dài vừa sắc bén, còn một thanh vừa lớn vừa dày, có vẻ trầm trọng.

Tô Thiếu Khanh ngần ngừ một chút rồi đưa đầu ngón chân hất một thanh tung lên, vươn tay ra cầm lấy.

Nga Mi kiếm pháp sở trường về nhẹ nhàng và biến hóa, nhưng y lại lựa thanh kiếm tương đối nặng hơn.

Sở dĩ gã thiếu niên lựa thanh kiếm nặng là ỷ vào tỷ lực của người tuổi trẻ dùng cương mãnh kiếm pháp để khắc chế đường kiếm linh lợi của Tây Môn Xuy Tuyết.

Cách lựa chọn này kể ra cũng hợp lý. Bọn đệ tử dưới trướng Độc Cô Nhất Hạc đều được huấn luyện cả về trí phán đoán.

Nhưng lần này Tô Thiếu Khanh lầm rồi. Gã không thể dùng bất cứ thanh kiếm nào để đối phó với Tây Môn Xuy Tuyết.

Tây Môn Xuy Tuyết ngưng thần nhìn gã nói:

-Ông bạn phải luyện hai chục năm nữa, kiếm pháp mới có cơ thành tựu.

Tô Thiếu Khanh ồ lên một tiếng.

Tây Môn Xuy Tuyết lại nói:

-Bây giờ ta chưa muốn giết ông bạn. Chờ hai chục năm nữa ông bạn lại đến kiếm ta.

Tô Thiếu Khanh lớn tiếng:

-Hai chục năm lâu quá, tại hạ không thể chờ được.

Gã là một thiếu niên tính khí cương cường cảm thấy luồng nhiệt huyết trong ngực trời lên, thanh kiếm trong tay liền phóng ra theo thế liên hoàn. Trong kiếm pháp của gã tựa hồ mở rộng thanh thế gồm cả đao pháp rất cương liệt.

Đây là “Đao kiếm song thất thất tứ thập cửu thức” của Độc Cô Nhất Hạc sáng chế ra. Khi lão quy đầu dưới trướng phái Nga Mi, công lực đã rất thâm hậu về đao pháp. Trải qua ba chục năm khổ công rèn luyện, lão dung hòa đao pháp cương liệt, trầm trọng vào trong kiếm pháp thanh kỳ, linh xảo của phái Nga Mi.

Thất thất tứ thập cửu thức là tuyệt chiêu do Độc Cô Nhất Hạc sáng chế ra, có thể dùng đao để sử mà cũng có thể dùng kiếm thi triển được. Thật là công phu độc nhất trong thiên hạ.

Công phu này cả Lục Tiểu Phụng cũng chưa từng thấy qua.

Tây Môn Xuy Tuyết sáng mắt lên. Y thấy một môn võ công tân kỳ thì chẳng khác gì đưa trẻ nít được thứ đồ chơi mới mẻ. Gương mặt y lộ ra nỗi vui mừng khôn tả.

Tây Môn Xuy Tuyết nhìn Tô Thiếu Khanh thi triển ba bảy hai mươi một chiêu mới phóng thanh kiếm trong tay ra, vì y còn chờ coi chỗ sơ hở trong kiếm pháp. Dù là chỗ sơ hở nhỏ xíu y cũng đủ thừa cơ.

Kiểm quang của Tây Môn Xuy Tuyết vừa loé lên một cái đã khoét thủng cổ họng Tô Thiếu Khanh.

Mũi kiếm dính máu, Tây Môn Xuy Tuyết khẽ thổi một cái cho máu trên lưỡi kiếm nhỏ xuống đất.

Y ngưng thần nhìn mũi kiếm, khoé mắt lộ vẻ thâm lương tịch mịch. Đột nhiên y buông tiếng thở dài hỏi:

-Chàng thiếu niên này tại sao lại nóng nảy tìm cái chết ? Hai chục năm sau ta còn đi đâu tìm được đối thủ ?

Câu này mà ở miệng người khác nói ra nhất định khiến người ta phải tức cười, nhưng ở miệng Tây Môn Xuy Tuyết thì lại là một âm điệu đầy vẻ bi thiết thâm lương.

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Đã vậy thì sao các hạ lại giết y ?

Tây Môn Xuy Tuyết sụ mặt xuống lạnh lùng đáp:

-Vì tại hạ chỉ biết có thứ kiếm pháp giết người.

Hoa Mãn Lâu buông tiếng thở dài, gã biết Tây Môn Xuy Tuyết nói thật. Một khi y đã phóng kiếm thi triển tuyệt chiêu không để cho đối phương còn đất lùi. Nếu người ta không chết thì y phải mất mạng.

Một cơn gió từ ngoài thổi vào, đem theo mùi thanh hương của lá sen mà cũng không xua tan được mùi máu tanh sắc súa trong thủy các.

Tây Môn Xuy Tuyết đột nhiên xoay mình nhìn Diêm Thiết San lạnh lùng nói:

-Lão không đi tại hạ không ra tay, nhưng lão mà cử động là phải chết.

Diêm Thiết San cười hỏi:

-Tại sao ta phải ra đi ? Ta chưa biết các người làm thế này là vì lý do nào ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Tưởng lão biết rồi mới phải.

Diêm Thiết San nói:

-Ta không biết thật.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Nghiêm Lập Bản đâu ? Lão cũng không biết ư ?

Diêm Thiết San đột nhiên khoé mắt giao động. Bộ mặt trắng trẻo béo mập bỗng lộ vẻ bi thương đặc biệt, coi bộ lão già đi nhiều. Hồi lâu lão mới thở dài, miệng lẩm bẩm:

-Nghiêm Lập Bản đã chết sớm rồi. Sao các vị còn cố gắng kiếm y ?

Lục Tiểu Phụng nói:

-Người muốn kiếm y không phải là bọn tại hạ.

Diêm Thiết San hỏi:

-Ai muốn kiếm y ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

-Đại Kim Bằng Vương.

Lão nghe đến danh tự này vẻ mặt đã kỳ dị càng thêm quái đản, khủng khiếp. Con người mập ú đột nhiên quay lông lốc.

Trong thủy các bóng lấp lánh ánh châu quang rất huy hoàng.

Mấy chục tia sáng bắn vào như mưa rào nhằm phóng tới Tây Môn Xuy Tuyết, Hoa Mãn Lâu và Lục Tiểu Phụng.

Giữa lúc ấy trăm ngàn châu quang thấp thoáng tuôn ra một làn kiếm khí.

Kiếm khí giòn dũa và lạnh toát. Kiếm phong nổi lên tiếng rào rào như gió thổi bụi tre.

Đột nhiên kiếm khí và châu quang toàn bộ dừng lại. Mấy chục hạt trân châu từ trên không rớt xuống. Hạt nào cũng bị chặt làm hai nửa.

-----oOo-----